

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

זמני: השבת

בניסת השבת; 18:42
יציאת השבת; 19:38

עלון מס' 97
כ"ה אלול תש"ע

ניצבים-וילך

"אתם נצבים
היום בלפניכם"

(ידברים, ל"א, י"ב)

"אתם" זה סאותיות

אלה.

שתהיו לסאותים
ללא להשפה ולחוף,
אלא בטלית, ללא
סבק של חליה ובזב,

שהרי "אתם נצבים
היום בלפניכם לפני

ה' פללהיכם"

ושם אין שקר, אין בלוף,

כי הוא יודע הכל,

הוא חוקר כל תעלומות,

זוכר כל הנשכחות,

הוא יודע שאדם יראה

לעניינים, אבל ה'

יראה ללבב.

שהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

"הקהל את העם, האנשים והנשים והטף"

(דברים, ל"א, י"ב)

כל מי שישמע את טענותיו של העני יזדהה
עימו לחלוטין. הטענות היו כ"כ צודקות שהן
שכנעו את כולם. זה נקרא "להרגיז" - ז"א
לטעון טענה חזקה כנגד הצד השני עד
שהוא מסתלק מאליו.

מסופר על ר' אריה לוי זצ"ל שנתקל
באדם שהיה עסוק בפרנסתו במשך כל
היום וגם בשעות הלילה ולא מצא פנאי
להשתתף בשעורי תורה, רצה הרב לעודדו
ולחזקו..

והנמשל, המשיך ר' אריה
לוי, הוא בדיוק
מה שקורה איתך.

במשך כל היום מצליח
היצר הרע לנצח אותך
ושובה אותך בעסקי
הפרנסה, עד שלא נותר
לך פנאי ללמוד תורה,
וגם בשעות הערב
כשהינך מגיע להתפלל
הוא בא אליך ומנסה
לשכנעך שלא תישאר

נגש אליו ר' אריה
ואמר לו: "כתוב בגמ'
לעולם ירגיז אדם יצר
טוב על יצר הרע"
(ברכות) - חשבת פעם
מה פירוש המילה
"ירגיז"?

משל לשני יהודים
שהחזיקו בשתי חנויות
אחת ליד השניה.
חנויות אחת היתה
מלאה לקוחות

במשך כל היום והעסקים שגשגו יפה..
ואילו בחנות השניה היה בדיוק ההיפך,
איש לא התעניין ולא נכנס והבעלים בשל
כך היה עני מרוד...

פעם, בסיומו של היום, לאחר שהמוני
לקוחות פקדו את חנותו של העשיר, הגיע
אדם ונכנס לחנותו של העני שהיתה ריקה
מאדם. כשראה זאת העשיר פנה את
הלקוח וניסה לשדלו בדברים שיבוא אליו..

פתח העני בצעקות רמות וכינה את חברו,
בעליה של החנות המשגשגת, במילים
חריפות, "איך הינך מעז לגנוב לי את
הלקוח היחיד שפקדני במשך כל היום?
האם אין די לך בלקוחות שלך?"

לשיעור אחר התפילה, והרי הוא ממש
כאותו עשיר המנסה לחטוף לחבירו העני
את הלקוח היחיד שהגיע אליו בסוף יום...

הנך צריך "להרגיז" את יצר הרע ולומר לו
"לא די לך במה שהנך מצליח להוציא אותי
מבית המדרש במשך כל שעות היום,
אלא שגם עתה בערב אתה מסית אותי
לא לבא לשיעור!"

דברים אלו שיצאו מלב קדוש עשו את
שלהם... והיהודי החל להשאר בערב
לשיעורי תורה...

~ מתוך סוּבֵךְ יביעו ~

כי השלמות האמיתי הוא רק הדביקות בו יתברך
וכל זולת זה שיחשבוהו בני אדם לטוב אינו אלא הבל ושוא נטעה.

מסילת ישרים

"נשדרך
האדם
לדבר טוב,
גם עליו
המלאכים
מדברים טוב
למעלה"

מדרש משלי

"מעשה באחד מהיראים" - ראי ה' - "שמצאו אותו ישן במדבר, אמרו לו: "האינך ירא מן הארי ומן הנמר?", אמר: "אני בוש

מאלוקים שיראה אותי ירא את זולתו" - אני מתבייש מה' שיראה אותי פוחד מאריה ונמר. ומה עם פחד אלוקים? אז אני מתבייש.

אם מרגיש אדם שאיננו ירא משום דבר ולא נאנח על שום דבר, רק מפחד הבורא יתברך ונאנח על חיסורו בעבודת ה' והוא בוש מאלוקים שיראה אותו ירא מזולתו, אז הוא יכול להגיע לראש השנה, כי הוא עשה את הדרך.

מעשה ברופא חכם וגדול, שקצף עליו המלך והושם בבית האסורים. ביודעו שהרופא חכם גדול, ציווה המלך לאנשי בית הסוהר לשים אותו בצינוק צר כקבר וישימו עול ברזל על צווארו, ויתנו לו בקושי לחם ומים וישימו ליבם מה מדבר האסיר בבית כלאו.

והנה זה פלא, על פניו של הרופא לא ניכרו כל סימני צער וסבל. ביקשו לברר כיצד הוא מצליח לשרוד. אמר להם הרופא: "לקחתי לי חמשה סוגים של תרופות בהם אני מרפא את עצמי מכל צער ומכל כאב:

הראשון הוא **הבטחון** בהשם יתברך שיכול להצילני גם מיד המלך. כי "פלגי מים לב מלך ביד ה' אל כל אשר יחפוץ יטנו". לכן, אין כל סיבה שאהיה שרוי בצער שהרי כוחו של הבורא גדול לאין ערוך מכוחו של המלך ששם אותי בכלא, ואם ירצה רבונו של עולם לא אהיה שם יותר.

החיזוק השני הוא ביודעי שחטאיי גרמו לי זאת ואני עצמי הייתי הסיבה לכך, ולכן לא אתרעם. **אין יסורים בלא חטא.**

הדבר השלישי: ידעתי שלטובתי הקב"ה מייסרני כדי למרק עוונותיי בעוה"ז, ובזכות השמחה שאני שמח בייסורים אלו, באה טובה לעולם.

הרביעית: **אפשר שהיה מביא עלי הבורא צרות גדולות מאלו.**

והסיבה החמישית: שידעתי ש"תשועת ה' כהרף עין" כי חנון ורחום הוא וניחם על הרעה!

סימנים אלו ערכתי אותם ועשיתי מהם שיקוי ואני שותה ממנו מעט בכל יום וזו שהעמידני על כחי ולא נשתנו פניי.

~ משפט צדק ~

דין המלבוש בקריאת שמע

פינת ההלכה

הרב דב ניסים עליט"א, ראש כולל "פורת יוסף"

כאשר אדם מתפלל תפילת עמידה עליו לעמוד באימה וביראה ועליו לכסות את גופו ולהתלבש, שהרי צריך הוא לראות את עצמו כעומד ומדבר לפני המלך.

לעומת זאת, כאשר אדם קורא קריאת שמע, או מברך ברכה, או אומר כל דבר שבקדושה, או לומד בדברי תורה, אע"פ שמן הראוי לאומרו כשהוא לבוש ומכוסה בצורה מכובדת, מכל מקום כיוון שסוף סוף אינו כעומד ומדבר לפני המלך, אינו חייב להחמיר בזה כדון תפילת עמידה.

ולכן, אם ארע שאדם קם בבוקר משנתו באיחור וחושש שמא יעבור זמן קריאת שמע, יכול למהר ולקרוא קריאת שמע אע"פ שעדיין אינו לבוש בצורה מלאה.

וכן אדם שנמצא בשפת הים או בבריכה ורוצה לשתות, רשאי לברך על השתייה ואע"פ שאינו מכוסה ולבוש, מכיוון שלבוש הוא בבגד ים ואין ערוותו מגולה. אלא שמכל מקום עליו לכסות את ראשו בבגד, או אף אם יניח חבירו את ידו עליו נחשב כסוי, אבל אינו מועיל שיכסה בעצמו את ראשו בידו, שהרי הראש והיד הם גוף אחד ואין הגוף יכול לכסות את עצמו.

לסיכום: כאשר אין האדם לבוש בבגדיו אינו יכול להתפלל תפילת עמידה, אבל יכול הוא לקרוא קריאת שמע או לברך או לומר דבר שבקדושה או ללמוד תורה, ובתנאי שערותו מכוסה ואין ראשו מגולה.

רבי אברהם מרדכי אלתר,

בעל "האמרי אמת" מגור, שקיבל על עצמו לקיים באופן מושלם את מצוות כיבוד אב ואם, כיבוד באופן נפלא גם את אשת אביו.

אלמנתו של אביו בעל "השפת אמת" מזיווג שני, האריכה ימים וחיה כשלושים שנה

אחרי פטירתו של בעלה. היא המשיכה להתגורר בחצר הקודש בגור, והרבי בעל "האמרי אמת" ובני ביתו דאגו לפרנסתה ולכל צרכיה בכל אותן שנים ארוכות מתוך כבוד גדול.

"אין אדם נוטל ממה שלא מגיע לו משמים"